

Cơ duyên với đạo tràng Tuệ Bi

ISSN: 2734-9195 08:25 19/09/2026

Có những con đường ta tưởng mình đã đi nhầm, nhưng cuối cùng lại đưa ta đến đúng nơi mình cần đến. Có những cuộc gặp tưởng chỉ là tình cờ, nhưng rồi lại trở thành một phần đáng nhớ trên hành trình của cuộc đời.

Có những cuộc gặp gỡ trong cuộc đời đến rất nhẹ nhàng, tự nhiên, như đã được sắp đặt bởi một nhân duyên nào đó.

Một chuyến đi ...nhầm đường

Khoảng đầu tháng 4 năm 2026, trong lúc đang làm việc và lướt mạng xã hội, tôi tình cờ đọc được thông tin Hoàng tôn Vairochana Rinpoche sẽ giảng pháp tại chùa Hưng Phúc, Bắc Ninh.

Tôi gần như không suy nghĩ nhiều. Tôi muốn đi.

Đạo tràng Tuệ Bi cúng dàng Trường hạ chùa Đại Thành (Bắc Ninh)

Đến với Phật pháp khi ấy đối với tôi vẫn là một hành trình khá mới. Tôi đã biết đến Phật pháp được hơn một năm, nhưng cũng không nhớ chính xác mình bắt đầu từ lúc nào. Mọi thứ đến rất tự nhiên: từ những lần nghe pháp, những chuyến đi chùa, tập ăn chay, cho đến sự yêu thích và ấn tượng đặc biệt với Kinh Địa Tạng.

Tôi chưa có bạn đồng tu. Vì thế, khi biết có buổi giảng pháp, tôi quyết định đi một mình.

Hết giờ làm việc buổi sáng, tôi bắt taxi từ Hà Nội về Bắc Ninh. Quãng đường khá xa, nhưng lúc ấy tôi chỉ nghĩ đơn giản rằng: nếu mình muốn nghe pháp thì cứ đi. Những bất tiện trên đường dường như không còn quan trọng.

Và rồi tôi đi nhầm.

Chiếc xe đưa tôi đến một ngôi chùa cũng mang tên Hưng Phúc, nhưng đó lại không phải nơi diễn ra buổi giảng pháp. Không chỉ riêng tôi, khá nhiều xe cũng tìm đến đây rồi mới phát hiện mình đã nhầm đường.

Tôi xuống xe, hỏi một sư bà và được bà chỉ sang ngôi chùa tổ chức buổi giảng, cách đó khoảng 10 km.

Đúng lúc ấy, bên cạnh có một chiếc xe 29 chỗ đang dừng. Bác tài xế cũng đang hỏi đường.

Không hiểu sao lúc đó tôi lại phản ứng rất nhanh. Vốn là người không thích nhờ vả người khác, vậy mà tôi bước đến và xin bác cho đi nhờ.

Bác đồng ý ngay. Rồi bác còn cẩn thận dặn: “Cháu lên xe xin phép các cô trên đó”.

Tôi bước lên xe. Và có lẽ, đó là khoảnh khắc mà sau này tôi sẽ nhớ rất lâu.

Trên xe có rất đông người. Các cô đều mặc những bộ áo dài màu nâu, trên vai khoác những chiếc khăn màu vàng, tạo nên một hình ảnh vừa trang nghiêm vừa ấm áp.

Còn tôi thì ăn mặc hoàn toàn khác. Trong khoảnh khắc đầu tiên, tôi thấy mình như một người xa lạ bước vào một tập thể đã quen biết nhau từ lâu.

Nhưng rồi tôi lấy hết tự nhiên, mở lời xin các cô cho đi nhờ. Các cô vui vẻ đồng ý. Không ai hỏi tôi là ai. Tôi cũng chưa biết các cô là ai. Vậy mà chỉ một lúc sau, cảm giác xa lạ ban đầu dần biến mất.

Tôi hòa vào câu chuyện, cùng mọi người hát những bài ca ngợi đức Phật, rồi cùng niệm “Om Mani Padme Hum” suốt chặng đường.

Một chiếc xe xa lạ. Những người xa lạ. Một chuyến đi hoàn toàn bất ngờ. Thế nhưng tôi lại cảm thấy có một sự thân quen rất khó diễn tả.

Có lẽ, đôi khi sự gần gũi giữa những con người không bắt đầu từ việc họ đã quen nhau bao lâu. Có những người chỉ vừa gặp lần đầu nhưng lại đem đến cho ta một cảm giác rất đối thân thuộc.

Có lẽ bởi vì chúng tôi đang cùng hướng về một hệ điều lành. Từ một chuyến xe đến một đạo tràng. Sau buổi được nghe thuyết pháp, tôi lại xin đi cùng các cô trên chiếc xe ấy để trở về Hà Nội. Lúc đó tôi chưa biết rằng mình đã gặp một cơ duyên rất đặc biệt.

Buổi chiều đã chập choạng tối. Địa điểm tổ chức khá xa, việc gọi xe trở về Hà Nội chắc chắn không dễ dàng. Nhưng điều quan trọng hơn là: chiếc xe ấy không chỉ đưa tôi trở về Hà Nội, đưa tôi đến gần hơn với một tập thể mà sau này trở thành một phần rất đẹp trong hành trình học và thực hành Phật pháp.

Đạo tràng Tuệ Bi cúng dàng Hạ trường Sóc Thiên Vương tại Học viện Phật giáo Việt Nam

Tôi gặp những người cô, người chị và những người bạn đồng tu tại Đạo tràng Phật tử Tuệ Bi, chùa Quán Sứ.

Trong đó có cô Bảo Ngọc, người mà chúng tôi vẫn thân mật gọi là “mama Hà” - Huỳnh trưởng Đạo tràng.

Từ ngày đến với Tuệ Bi, tôi có thêm những người bạn đồng hành trên con đường học Phật. Mỗi người một độ tuổi, một công việc, một hoàn cảnh, một câu chuyện riêng. Chúng tôi có thể khác nhau ở rất nhiều điều, nhưng lại có thể ngồi bên nhau, trò chuyện với nhau và chân thành chia sẻ những câu chuyện rất đời thường.

Điều ấy khiến tôi trân trọng. Bởi có những mối quan hệ không cần bắt đầu bằng việc chúng ta có bao nhiêu điểm chung trong cuộc sống. Đôi khi, chỉ cần cùng hướng về điều thiện lành, con người đã có thể tìm thấy sự đồng cảm.

Ở Tuệ Bi, tôi cũng có thêm nhiều cơ hội được tham gia những hoạt động mà trước đây tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ có dịp trải nghiệm.

Tôi may mắn được tham dự Lễ rước Xá lợi Phật, Đại lễ Phật đản; được đón và đánh lễ Thượng tọa Bhante Vimal Dhamma, vị Thượng tọa đang phụng sự, trông coi Gốc Bồ Đề, nơi theo truyền thống Phật giáo ghi nhận Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đã giác ngộ hơn 2.600 năm trước.

Tôi cũng có cơ duyên được đón Lạt Ma, Trụ trì Thánh địa Buddha Point Rinchen Choezang đến từ Bhutan; được cùng đại chúng tụng kinh trong ngày Phật đản, tụng kinh trong mùa Vu Lan và tham gia nhiều hoạt động thiện lành khác.

Mỗi một trải nghiệm cho tôi thêm một chút hiểu biết. Thêm một chút kết nối. Và đôi khi, đơn giản chỉ là thêm một chút bình an trong tâm.

Có những cuộc gặp không phải là ngẫu nhiên

Trên hành trình tìm hiểu Phật pháp, tôi dần nhận ra một điều rất giản dị: đôi khi chúng ta không cần phải cố gắng tìm kiếm quá nhiều.

Chỉ cần mình thành tâm bước đi. Những điều cần gặp, những người cần gặp, có thể sẽ đến vào một thời điểm rất tự nhiên.

Đạo tràng Tuệ Bi

Hơn một năm trước, tôi bước những bước đầu tiên đến với Phật pháp mà không biết mình sẽ đi được bao xa.

Đến hôm nay, tôi vẫn đang học.

Vẫn nghe pháp.

Vẫn đi chùa.

Vẫn tập ăn chay.

Vẫn có những lúc chưa làm được những điều mình mong muốn.

Vẫn có những khi tâm mình dao động, chưa đủ bình an, chưa đủ vững vàng.

Nhưng tôi thấy mình may mắn. May mắn vì trên con đường ấy, tôi không còn cảm giác mình đang đi một mình.

Nếu hôm ấy tôi không đi nhầm, có lẽ tôi đã không bước lên chiếc xe ấy. Nếu không bước lên chiếc xe ấy, có lẽ tôi đã không gặp những người đang ngồi trên đó.

Và nếu không có cuộc gặp gỡ rất tình cờ ấy, có lẽ tôi cũng chưa biết đến Tuệ Bi, nơi tôi tìm thấy thêm những người bạn đồng tu và thêm một không gian để học hỏi, thực hành và nuôi dưỡng những điều thiện lành trong đời sống.

Tác giả: **Lê Thanh Hà (Pháp Trúc Diệu Minh)**